

Nr 287.

Av herr **Hedenby**, om ersättning till chauffören C. V. Bengtsson i anledning av olycksfall i arbete.

Chauffören Carl Verner Bengtsson, Göteborg, född 1896 och sedan 1924 anställd vid Göteborgs Trafik Aktiebolag, fick den 29 februari 1948 under framförande av omnibus en chock, då en framförvarande omnibus företog ett tvärt stopp och Bengtsson befarade en kollision, vilken han lyckades avvärja.

Bengtsson hade den 8 mars 1948 i anledning av chocken avbrutit arbetet och sökt läkare samt den 2—11 juni 1948 vårdats på lasarett under diagnos: "tillstånd efter hjärtpropp. Svaghet i hjärtmuskulaturen med måttlig vänsterförstoring". Bengtsson hade vårdats av läkare vid upprepade tillfällen sedan 1939 för diverse neurasteniska besvär, speciellt under gengasperioden.

Enligt lasarettsjournalen hade Bengtsson på hemvägen efter chocken nästan dagligen känt krampartad smärta i hjärtrakten, varför han efter en vecka sökt läkare. Han hade tidigare haft liknande känningar fastän lindrigare.

Efter anmälan till riksförsäkringsanstalten om olycksfall i arbete yttrade sig riksförsäkringsanstaltens läkare professor Nordenson sålunda: Chocken vid olycksfallet vore fullt tillräcklig som utlösande moment för hjärtproppen. Bengtsson hade dock med säkerhet en fibrös hjärtmuskelinflammation av förhistorien att döma, varför man är tveksam beträffande tillstyrkan av ersättning.

Riksförsäkringsanstalten beslöt (5 november 1948) att ersättning ej skulle utgå, då hjärtbesvären ej kunde anses förorsakade av olycksfall.

Bengtsson anförde besvär hos försäkringsrådet, däri han anförde, att han alltsedan den 2 juni 1948 varit oförmögen till arbete.

Försäkringsrådets sakkunnige professor Kristenson anförde i utlåtande den 4 april 1949: Bengtsson som enligt uppgift en tid haft tecken till angina pectoris (anfallsvis uppträdande smärtor i hjärtrakten) får i samband med en psykisk påfrestning den 29 februari 1948 symtom av hjärtpropp. Dylik hade väl i alla händelser förr eller senare uppträtt, men man kan icke komma ifrån att den psykiska skadan i detta fall varit den direkt utlösande faktorn till hjärtproppen. Huruvida olycksfall i lagens mening föreläge syntes vara en tolkningsfråga.

Försäkringsrådet beslöt den 10 juni 1949 i plenum att ej göra ändring i riksförsäkringsanstaltens beslut.

Tillämpningen av lagarna om ersättning för olycksfall i arbete har som bekant ofta medfört resultat, vilka för många tett sig orättfärdiga.

I föreliggande fall äro väl de medicinskt sakkunniga de enda, vilka kunna avgöra om Bengtssons nuvarande invaliditet uppstått på grund av sjukdom eller om chocken vid olyckstillbudet den 29 februari 1948 varit i så hög grad bidragande till nuvarande sjukdomstillstånd, att fallet kan hänföras till olycksfall.

Inför detta bedömande äro båda de medicinskt sakkunniga tveksamma. Ingen av dem utesluter, att fallet skulle kunna betraktas såsom olycksfall.

Bengtsson lever i knappa ekonomiska förhållanden.

Under hänvisning till det ovan anförda tillåter jag mig hemställa,

att riksdagen måtte besluta att av under femte huvudtiteln uppfört förslagsanslag till chauffören Carl Verner Bengtsson utbetalas ersättning med belopp som skulle ha utgått därest Bengtssons invaliditet av riksförsäkringsanstalten och försäkringsrådet ansetts ha uppkommit genom olycksfall i arbete.

Stockholm den 26 januari 1952.

Erik Hedenby.
